

עפ"ת 50477/12/23 - מוניר זקוט, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 50477-12-23 זקוט נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 224258/2019

לפני
המערער
נגד
המשיבה
כבוד השופט מאזן דאוד
מוניר זקוט,
מדינת ישראל
ב"כ המערער: עו"ד אור תמיר ועו"ד בן עמר
ב"כ המשיבה: עו"ד אופיר כהן מפרקליטות מחוז חיפה פלילי

פסק דין

מבוא:

1. בפני ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו (להלן: "בימ"ש קמא"), שניתן ע"י כב' השופטת אסתר טפטה גרדי, בתיק פל"א 11002-05-19.

הכרעת הדין ניתנה ביום 29.5.2022 וגזר הדין ניתן ביום 20.9.2023.

2. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין וכנגד גזר הדין.

ההליך בבימ"ש קמא:

3. המערער הובא לדין בבימ"ש קמא בגין העבירות הבאות:

נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"); רישיון נהיגה שפקע למעלה משנה, לי סעיף 10א לפקודה; נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תשל"ל - 1970; נהיגה בקלות ראש, לפי סעיפים 62(2) ו-38(2); העקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, לפי תקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"); עקיפה בדרך לא פנויה תוך חצית קו לבן רצוף, לפי תקנה 47(ד) לתקנות; התנהגות הגורמת נזק, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות; ואי ציות להוראות שוטרים, לפי תקנה 23(א)(1) לתקנות.

עמוד 1

4. בכתב האישום נטען, כי ביום 24.5.19 בסמוך לשעה 18:00 נהג המערער ברכב טרקטורון (להלן: "הרכב") ונסע בכביש 781 מכיוון שפרעם לכיוון כפר אעבלין כשלצדו ישבה נוסעת נוספת. השוטרים כרזו למערער לעצור את רכבו אך הוא לא ציית להוראותיהם והחל להימלט בנסיעה לכיוון אעבלין תוך שהוא נוהג בקלות ראש וברשלנות, מסכן את משתמשי הדרך, עוקף רכבים תוך חציית קו הפרדה רצוף, תוך שהוא מסכן את הרכבים שחולפים בנתיב מולו ומבצע עקיפה בדרך לא פנויה. בהגיעו לכניסה הראשית לכפר אעבלין ביצע המערער פניית פרסה ונכנס עם רכבו לדרך עפר. בהמשך, השוטרים דלקו אחריו בדרך העפר, כרזו לו לעצור את רכבו וסימנו לו באורות כחולים אך הוא לא ציית להוראות והחל להימלט מהם תוך שהוא נוהג בקלות ראש וברשלנות, כך שבסופו של יום הוא התנגש בחזית הניידת המשטרתית. כתוצאה מהאמור לעיל, נגרמו נזקים לכלי הרכב.

5. עוד נטען כי לאחר התאונה, הנוסעת הנוספת, נפלה מרכבו של המערער, אולם האחרון המשיך להמלט מהשוטרים, עד שנעצר על ידם.

6. בנוסף נטען כי באותן נסיבות נהג המערער ברכב, על אף שהודע לו, בנוכחותו, שהוא פסול לנהיגה שהוטלה עליו במסגרת פל"א 2510-03-17, מיום 31.1.18, למשך 24 חודשים (להלן: "**תיק המקור**"). המערער הפקיד רישונו ביום 29.4.18. עוד נטען כי המערער נהג כשרישיון נהיגתו אינו בתוקף, מיום 15.11.17, וללא תעודת ביטוח תקפה.

7. הסנגור כפר בשם המערער בסעיפי האישום, לרבות בעניין הפסילה, אך הודה שארעה תאונה בין הרכב לניידת המשטרה.

8. המחלוקת בין הצדדים נסבה סביב השאלה: האם במועד האירוע היה המערער פסול לנהיגה אם לאו. המשיבה, טענה כי המערער נהג באירוע, כשהוא פסול לנהיגה, בתיק המקור לתקופה של 24 חודשים, בניכוי פסילתו עד תום ההליכים, בת 6 חודשים, ונוכח הפקדת תצהיר חלף רישיון, מיום 29.4.18, יש למנות הפסילה מיום זה, ועל כן במועד האירוע היה הנאשם פסול. מנגד טען המערער שלא נהג באירוע נשוא כתב האישום, בזמן פסילה ונשען על מזכרו של השוטר ניר סורסקי, ממנו, לשיטתו, עולה שהשוטר נטל את רישונו ביום 7.3.17, ועל כן, לטענתו, יש למנות הפסילה ממועד זה ומכאן שהמערער לא היה פסול במועד האירוע.

9. בימ"ש קמא שמע את ראיות הצדדים, לאחר שסקר את העדויות, עיין בהליכים שהתנהלו בתיק המקור לפסילה ובחן את טענות הצדדים, החליט להרשיע את המערער בעבירה של נהיגה בזמן פסילה. אשר לעבירות האחרות שיוחסו למערער בכתב האישום, קבע בימ"ש קמא כי עדותם של השוטרים היתה מהימנה ועקבית ונתן בעדותם אמון מלא. עוד קבע כי המערער, בחר שלא להעיד ויש לראות בכך חיזוק לראיות המשיבה וכי גרסתו של המערער לא נתמכה בכל ראיה שהיא והוא אף לא הביא את אשתו, שהייתה עמו, אף לדבריו, באירוע.

10. אשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, בימ"ש קמא קבע כי במועד האירוע, המערער היה פסול לנהיגה. בימ"ש קמא ציין כי המערער נפסל, ביום מתן גזר הדין, 31.1.18, לתקופה של 24 חודשים, בניכוי תקופת פסילתו עד תום ההליכים בת 6 חודשים וכי נוכח הפקדת רישונו ביום 7.3.17, לא היה צורך בהפקדת תצהיר חלף רישיון, ונוכח הסכמת הצדדים בתיק הבפ"ת, פסילת המערער עד תום ההליכים, לתקופה של 6 חודשים, מיום 9.3.17, הסתיימה עוד טרם מתן גזר הדין ולכן יתר תקופת הפסילה שנותרה החלה להימנות ממועד פסק הדין, קרי, 31.1.18.

11. על יסוד הקביעות העובדתיות הרשיע בימ"ש קמא את המערער בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וגזר עליו:

הארכת המאסר המותנה, בן שנה, שהוטל על המערער בתיק שמספרו 2510-03-17, מיום 31.1.18, לשנתיים נוספות; פסילה בפועל לתקופה בת 10 שנים; הפעלת הפסילה המותנית, בת 5 חודשים, שהוטלה על המערער בתיק שמספרו 2510-03-17, מיום 31.1.18, **באופן חופף**; פסילה על תנאי לתקופה בת 12 חודשים; קנס בסך 2,500 ₪; הפעלת ההתחייבות בסך 5,000 ₪, שהושתה על המערער בתיק שמספרו 2510-03-17, מיום 31.1.18; חתימה על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪; צו מבחן לתקופה של שנה וחצי במסגרתו ישולב המערע בקבוצה טיפולית ייעודית בתחום התעבורה.

טענות המערער:

12. עיקר הערעור מופנה כנגד קביעת בימ"ש קמא כי במועד האירוע נשוא כתב האישום המערער היה פסול מנהיגה. המערער ציין כי גזר הדין בתיק המקור ניתן ביום 31.1.18 ובו נפסל המערער למשך 24 חודשים בניכוי ימי פסילתו עד תום ההליכים במסגרת תיק הבפ"ת וכי אין חולק על כך שרשונו נתפס ביום 7.3.17 ולכן מניין ימי הפסילה עד תום ההליכים חל מיום זה. לשיטתו של המערער, במועד גזר הדין בתיק המקור הוא היה פסילה למעלה מעשרה חודשים, ולמעשה עת נתפס נהוג כבר סיים לרצות פסילתו ביום 8.3.19.

13. לטענת המערער, סוגית קציבת הפסילה עד תום ההליכים בתיק המקור, לא התבררה ע"י בימ"ש קמא ולא נקבע אם הפסילה נקצבת ל- 6 חודשים אם לאו.

14. עוד טען המערער כי שגה בימ"ש קמא עת לא נתן משקל לקביעת בימ"ש המחוזי במסגרת הליך המעצר עד תום ההליכים שבמסגרתו נקבע כי לכאורה לא עבר המערער עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

15. אשר לערעור על גזר הדין טען המערער כי טעה בימ"ש קמא בכך שגזר דינו של המערער בטרם מוצה הליך הטיפול עליו המליץ שירות המבחן, בטרם השתלב המערער בקבוצה ייעודית ובטרם הומצא לבית המשפט בעניין זה תסקיר משלים רלוונטי. לטענת המערער, שילוב המערער בקבוצה ייעודית בתחום

התעבורה יכול היה להעיד על כך שאין בהמשך נהיגתו של המערער משום סכנה לציבור, במובן סעיף 40א(ג)(1) לפקודה, כך שניתן לגזור עליו עונש פסילה קצר יותר.

טענות המשיבה:

16. מנגד ביקשה המשיבה לדחות את הערעור הן ביחס להכרעת הדין והן ביחס לגזר הדין.
17. ביחס להכרעת הדין ציינה המשיבה כי הכרעת הדין מנומקת ביחס לחישוב הפסילה וכי אין בהחלטה בהליך המעצר כדי להשליך על הקביעות בתיק העיקרי וכי העיבירה שיוחסה למערער קדמה להחלטה בהליך המעצר.
18. המשיבה ציינה כי פסילת המערער עד תום ההליכים היתה עד ל- 6 חודשים ולכן 18 החודשים הנוספים אמורים להמשיך להימנות ממועד גזר הדין מיום 31.1.18, כך שבמועד האירוע ביום 24.5.17, המערער היה פסול מלנהוג.
19. אשר לעונש, ציינה המשיבה כי המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום שהן עבירות חמורות, המערער סיכן את כלל הציבור ומשתמשי הדרך, צבר לחובתו 6 הרשעות קודמות, מתוכן שתי עבירות דומות של נהיגה בזמן פסילה, כך שמדובר במקרה שלישי בו המערער נהג בפסילה. עוד ציינה המשיבה כי המערער נשא בעברו מאסר בן 34 חודשים וכי לאחר מועד גזר הדין הורשע המערער פעם נוספת ביום 23.12.23 על הפרעה לשוטר, ניסיון תקיפה ונהיגה פוזת. לטענת המשיבה, בימ"ש קמא התחשב במערער עת השית עליו מאסר בפועל ולא הפעיל מאסר מותנה והסתפק בהארכת המאסר המותנה בניגוד לדרך המלך וגם רכיב הפסילה המותנה הופעל בחופף. לכן, לטענת המשיבה העונש הכולל שהוטל על המערער בשים לב לעברו וליתר המרכיבים האחרים, אין בו סטייה קיצונית המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

דין והכרעה בערעור:

20. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור, בפסק הדין של בימ"ש קמא, בחומר הראיות, עיינתי בהליכים בתיק המקור לפסילה, בהליך המעצר עד תום ההליכים ושמעתי את טענות הצדדים אני מחליט לדחות את הערעור על שני חלקיו ולהלן נימוקיי.
21. המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות בתיק, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, רישיון נהיגה שפקע למעלה משנה, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה בקלות ראש, עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, עקיפה בדרך לא פנויה תוך חציית קו לבן רצוף, התנהגות הגורמת נזק, ואי ציות להוראות שוטרים.

22. אשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, אפנה להוראות החוק הרלוונטיות לענייננו, כלהלן:

סעיף 42 לפקודה שדן בחישוב תקופת הפסילה קובע:

"(א) פסילה שהטיל בית משפט מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לפי פקודה זו תחל ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת.

(ב) הוטלה פסילה על מי שנדון לפסילה במשפט קודם אשר תקופתה טרם נסתיימה, תהיה הפסילה שהוטלה כאמור מצטברת לקודמתה ותקופתה תחל בתום הפסילה הקודמת.

(ג) בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במנין -

(1) התקופה שחלפה עד מסירת הרשיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך שנקבעה;

(2) "...".

מהוראה זו עולה כי הכלל הוא שפסילת רשיון תחול מיום מתן גזר-הדין בכפוף להוראה אחרת של בית-המשפט, אולם לצורך חישוב תקופת הפסילה לא תובא בחשבון התקופה שחלפה מיום גזר-הדין ועד למסירת רשיון הנהיגה לרשות המוסמכת.

סעיף 61 לפקודה משלים את סעיף 42 הנ"ל וקובע כי:

"(א) הורשע בעל רשיון נהיגה על עבירת תעבורה או על עבירה לפי דין אחר הנובעת מנהיגת

רכב, או שהוא נפסל מהחזיק רשיון או שהותנו בו תנאים לפי פקודה זו, חייב הוא

להמציא את הרשיון לרשות הנקובה בתקנות תוך התקופה שנקבעה בהן.

(ב) הנוהל בדבר רישום וטיפול ברשיון כאמור בסעיף קטן (א) ייקבע בתקנות.

(ג) האמור בסעיף זה יחול גם על בעל רשיון רכב שנפסל מהחזיק בו ועל רשיון כזה"

גם התקנות משלימות את ההסדר האמור בסעיף 42 לפקודה ומסדירות את דרכי מסירת (הפקדת) הרשיון לרשות שנקבעה לכך, בקובעין:

תקנה 556 לתקנות קובעת כך:

"(א) נפסל בעל רשיון נהיגה על ידי בית משפט מהחזיק ברשיונו, ימציא בעל הרשיון את רשיון הנהיגה שלו לאותו בית המשפט שהורה על פסילתו מיד לאחר שהודע לו על הפסילה; אם שוכנע בית המשפט שהרשיון אינו בידי בעלו אותה שעה ימציאו בעל הרשיון, תוך התקופה שקבע בית המשפט, לאחר שניתנה ערבות להמצאת הרשיון ובתנאים שקבע בית המשפט."

בהמשך, בתקנה 557 לתקנות נקבע כך:

עמוד 5

"(א) הודע לבעל הרשיון על פסילת רשיונו או על התלייתו על ידי בית המשפט או לפי צו של קצין משטרה או לפי החלטה של רשות הרישוי, לפי הענין, ימציא את רשיונו כאמור בחלק זה אף אם רשיונו אינו בר-תוקף אותה שעה.

(ב) הוכח על פי תצהיר לפי פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, למזכיר של בית המשפט שהרשיע בעל רשיון נהיגה, או לקצין משטרה או לרשות הרישוי, לפי הענין, כי רשיונו של בעל רשיון נהיגה שנפסל כאמור בחלק זה אבד ואין בידו כל עותק של הרשיון, יתחיל מירוץ תקופת הפסילה מיום שהומצאה ההצהרה לרשות שהטילה אותה.

(ג) מצא בעל הרשיון את הרשיון שאבד ימציאו מיד לבית המשפט, לקצין משטרה או לרשות הרישוי שהחליטה על הפסילה."

23. בית המשפט העליון ברע"פ 8317/10 **כהן נ' מ"י** (8.2.11), (להלן: "**כהן**") קבע כי החובה המוטלת על מי שנגזר עליו עונש פסילה להפקיד את רשיונו בבית המשפט, שהורה על פסילתו, היא חובה שאינה מתבטלת אך בשל העובדה שהפקיד את הרשיון קודם לכן בבית משפט אחר ובהליך אחר והיא ממשיכה ללוות אותו ולחול עליו גם בכל הנוגע לפסילה הנוספת. יש לציין כי בקשה לקיום דיון נוסף בהלכה זו נדחתה (דנ"פ 1423/11 **מאיר כהן נ' מ"י**, (6.3.11).

24. בתאריך 30.3.11 תוקנה תקנה 557 לתקנות והוסף לה, בין היתר, סעיף ה' הקובע כך: "**המציא בעל הרישיון את הרישיון לרשות לפי חלק זה, וחלה עליו, בשל פסילה אחרת, חובה להמציאו פעם נוספת לרשות לפי חלק זה, ימציא לה אישור על ההמצאה הקודמת, שנתנה לו הרשות שלה המציא את הרישיון, ומירוץ תקופת הפסילה הנוספת לא יתחיל לפני שהמציא את האישור כאמור."**

25. לכן, לשון הפקודה, התקנות וכן פסיקת בית המשפט העליון, מטילים על המערער את חובת ההפקדה בזמן למזכירות בית המשפט שהטיל הפסילה עליו, ואין לו ל"גלגל" לידי המזכירות חובת הנפקת אישור זה או אחר או איתור אישור שהופקד במסגרת של תיק הפסילה עד תום ההליכים (פ"ת 17-03-252).

26. בענייננו, בתיק המקור לפסילה, גזר השופט יעקב בכר על המערער פסילה לתקופה של 24 חודשים, בניכוי ימי פסילתו עד תום ההליכים וציין במסגרת גזר הדין כי פסילתו עד תום ההליכים החלה ביום 9.3.17 וכן התבקש המערער להגיש בקשה לחישוב פסילה. יודגש כי בהחלטת השופט בכר מיום 28.4.18 צויין כי "מניין הפסילה מיום מתן גזר הדין בניכוי 6 חודשים, בה הנאשם היה פסול עד תום ההליכים נגדו". נוכח האמור הונפק ע"י מזכירות בית המשפט אישור על הפקדת רישיון נהיגה מיום 31.1.18. זאת ועוד, במסגרת הבקשות שהגיש המערער לחישוב הפסילה, הגיש סנגורו של המערער בקשה ביום 25.10.19 וביקש להפיק לו אישור הפקדה בתיק מיום 7.3.17, כאשר לאותה בקשה הוא צירף סטטוס רישיון נהיגה של המערער, לפיו רישיון המערער הופקד בתיק המקור, ביום 18.1.18. בהמשך, ביום 30.11.19, שב וציין השופט בכר כאמור בהחלטתו מיום 28.4.18, ש הפסילה בתיק זה

מיום מתן גזר הדין, בניכוי 6 חודשי פסילה עד תום ההליכים.

27. אשר על כן וכעולה מגזר הדין בתיק המקור ומהחלטות המותב שדן בתיק, המערער נפסל ביום מתן גזר הדין, 31.1.18 לתקופה של 24 חודשים בניכוי 6 חודי פסילה עד תום ההליכים. נוכח הפקדת רישונו של המערער ביום 7.3.17 לא היה צורך בתחליף הפקדה ונוכח הסכמת הצדדים בתיק הפסילה עד תום ההליכים, פסילת המערער עד תום ההליכים, לתקופה של 6 חודשים,, מיום 9.3.17, הסתיימה עוד בטרם מתן גזר הדין בתיק המקור ולכן יתרה תקופת הפסילה (18 חודשים) החלה להימנות ממועד גזר הדין, קרי מיום 31.1.18, כפי שהורה בית המשפט וכעולה מאישור ההפקדה של המזכירות בתיק המקור, מועד שעודכן גם במשרד הרישוי, כמועד הפקדת רעישוין הנהיגה לצורך חישוב הפסילה שהוטלה בתיק המקור, כעולה מסטטוס רישוין הנהיגה של המערער. בנסיבות אלה, במועד האירוע נשוא כתב האישום, המערער היה פסול לנהיגה.

28. אשר לעבירות האחרות שיוחסו למערער בכתב האישום, אדגיש כי בית משפט קמא הרשיע את המערער בעבירות האחרות על סמך ממצאי עובדה ומהימנות, כאשר כלל ידוע הוא שערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בהן והיא תעשה זאת רק במקרים נדירים ומיוחדים - לעניין זה ראו ע"פ 7282/08 **עיסאם אבו עמרה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.1.10); ע"פ 2056/09 **פלוני נגד מ"י** (ניתן ביום 27.5.09); ע"פ 7401/07 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (ניתן ביום 31.7.08); ע"פ 1353/07 **מחאמיד נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 17.3.08); ע"פ 2132/04 **קייס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.5.07); ע"פ 9216/03 **אלרז נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.1.06).

29. לטעמי, ההלכה הנ"ל ישימה בעניינו של המערער ועל פיה יש לנהוג ביחס להכרעת דינו של בימ"ש קמא.

30. המערער לא הצביע על פגם או טעות בולטים שיצדיקו התערבות במסגרת הערעור, כמו למשל, ממצאים שאינם עומדים במבחן ההיגיון ושיש לראותם כמופרכים, או מקום שאין לעובדות שנקבעו בסיס נאות בחומר הראיות - ראו לעניין זה ע"פ 117/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(4) 408, פסקה 28 (4.5.00).

31. לא מצאתי מקום להתערב בקביעותיו ובמסקנותיו של בית המשפט לתעבורה המבוססות על ממצאי עובדה ומהימנות שהשתלבו עם מסקנות הבוחן ובחירת המערער לא להעיד שחיזקה את ראיות התביעה, מבלי לתמוך גרסתו בכל ראיה שהיא.

32. על כן, לא מצאתי מקום להתערב בהכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה ואני מחליט לדחות את הערעור ככל שהוא מופנה כנגד הכרעת הדין.

דין בערעור על העונש:

33. לאחר שעיינתי בגזר הדין של בית משפט קמא, בחנתי את נסיבות העבירות שיוחסו למערער, את תסקירי שירות המבחן, ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור על חומרת העונש.

34. ההלכה קובעת כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בגזר הדין של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות בגזר הדין או שהעונש חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים- לעניין זה ראו: ע"פ 968/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (22.3.2021); ע"פ 4124/21 מדינת ישראל נ' רימוני, פסקה 10 (1.6.2022); ע"פ 1222/22 מדינת ישראל נ' נאצר, פסקה 10 (23.6.2022), והמקרה דנן אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור.

35. כידוע, באשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, בית המשפט העליון חזר והבהיר רבות: "**העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רשיון טומנת בחובה סיכונים רבים לבטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט.**" - (רע"פ 3878/05 יעקב בנגוזי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.5.05)).

במספר הזדמנויות ביהמ"ש העליון אישר מתחם עונש הכולל בתוכו מאסר בפועל, וגם הטלת מאסר בפועל לתקופה משמעותית - (רע"פ 8013/13 אמיר מסעוד נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.12.13); רע"פ 7982/13 עדיאל שגן נ' מדינת ישראל (6.1.14); רע"פ 5464/16 דימטרי לייזרוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (12.7.16); רע"פ 7612/13 שמעון אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.3.14)). ענישה מחמירה הכוללת בחובה מאסר בפועל לתקופות משמעותיות יוחדה בעיקר למורשעים בעלי עבר תעבורתי מכביד, וכאלה שעומד ותלוי נגדם מאסר מותנה בגין אותה העבירה - (רע"פ 5638/13 נכפולגר נ' מדינת ישראל (15.1.2014); רע"פ 321/14 סלאמה נ' מדינת ישראל (26.01.2014); רע"פ 10424/06 לודוויה נ' מדינת ישראל (22.2.07)).

36. זאת ועוד, בענייננו המערער הוסף ונהג בקלות ראש וברשלנות, נמלט משוטרים, לא ציית להוראותיהם לעצור, עקף בדרכו רכבים, בדרך לא פנויה, תוך חציית קו הפרדה רצוף וסיכון רכבים שהגיעו מולו. בהמשך המרדף התנגש בחזית ניידת משטרה, לרכבים נגרמו נזקים, ולאחר התאונה, אשתו, שישבה לצידו, נפלה מהרכב. על אף זאת המשיך המערער בנסיעה עד שנעצר על ידי השוטרים. אותה עת נהג המערער גם ללא תעודת ביטוח תקפה, וכשרישיון נהיגתו פקע מעל שנה.

37. נסיבות ביצוע העבירות מעידות על התנהלות חסרת רסן, על אדישות ואף זלזול בחוק ובשלומם ובביטחונם של משתמשי הדרך. לעניין זה ראוי להדגיש כי בתי המשפט כבר ציינו לא אחת כי "**יש חומרה יתירה לבריחה משוטרים עם רכב. לא רק בגלל כבודם של השוטרים שגם בו אין לזלזל אלא**

בעיקר משום שמרדפים משטרתיים מסתיימים פעמים רבות בתאונות דרכים קשות - ראו לעניין זה והשוו רע"פ 796/13 **עלאא רוישד נגד מדינת ישראל** (14.3.13).

38. למערער עבר תעבורתי הכולל 6 הרשעות תעבורה קודמות. זו הפעם השלישית בה נוהג המערער בפסילה ולא חדל מלנהוג על אף שעמד נגדו מאסר מותנה, ולמרות שבעבר הוטל עליו צו של"צ וצו מבחן בגין נהיגה בפסילה, שהופקעו לאחר שהמערער ביצע עבירה נוספת של נהיגה בזמן פסילה. כל אלה מלמדים כי המערער לא הפנים את המסוכנות הגלומה בהתנהגותו ובהתעלמותו מהוראות ביהמ"ש.

39. אשר לתקופת הפסילה בפועל, אדגיש כי ביהמ"ש קמא צדק עת הטיל על המערער את עונש החובה הקבוע בסע' 40א(א)(1) לפקודה. לעניין זה אפנה לסעיף 40א(ג)(1) לפקודה שמקנה לביהמ"ש שיקול דעת לסטות לקולא מעונש זה, בהתקיים שני תנאים מצטברים. הראשון, קיום נסיבות מיוחדות שיפורשו בפסה"ד; והשני, שביהמ"ש שוכנע כי אין בהמשך הנהיגה על ידי הנאשם משום סכנה לציבור. אף אחד מהתנאים אינו מתקיים בעניינו של המערער.

40. יש לציין כי ביהמ"ש קמא דווקא נטה חסד עם המערער שעה שהורה על הפעלת הפסילה המותנת בחפיפה מלאה עם עונש הפסילה שהוטל עליו. כאשר בהתאם לסע' 58 לחוק העונשין הכלל הינו הצטברות העונשים, ומכלל זה ביהמ"ש רשאי לסטות ולהורות על חפיפת עונשים בקיומם של "טעמים שירשמו" - דרישה אשר מצמצמת את שיקול דעתו של ביהמ"ש (ע"פ 4654/03 **ווליד נ' מדינת ישראל**, פס' 26 (26.6.06), ומאפשרת סטייה מכלל זה רק בהתקיים נסיבות מיוחדות (ע"פ 3869/09 **יצחק סילמן נ' מדינת ישראל**, עמ' 5 (28.12.09)). במקרה דנן למרות שלא נמצאו טעמים מיוחדים, ביהמ"ש קמא סטה מהכלל ובכך התחשב מאוד במערער.

41. יתרה מזו, נראה כי ביהמ"ש קמא בקביעת העונש, ובעיקר הארכת המאסר המותנה והימנעותו משליחת המערער למאסר בפועל מאחורי סורג ובריה, התחשב בשני תסקירי שירות המבחן ונתן לסיכויי השיקום משקל מכריע, ובכך, נוכח נסיבותיו של מקרה זה, אף הקל עם המערער ונתן לו הזדמנות אחרונה לשיקום, טרם ימוצה עמו הדין וכן אימץ את המלצת שירות המבחן עת השית על המערער צו מבחן לתקופה של שנה וחצי במסגרתו ישולב המערער בקבוצה טיפולית ייעודית בתחום התעבורה, בפיקוח שירות המבחן. כך שאין כל מקום לבקשת המערער לתסקיר משלים.

42. מכל האמור, העונש כמכלול אשר הושת על המערער הינו סביר ואף מקל, דבר שבפני עצמו מצדיק את דחיית גישת המערער.

סוף דבר:

43. אני דוחה את הערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

44. במידה וניתן צו עיכוב ביצוע העונש, בטל בזה הצו.

ניתן היום, כ"ב שבט תשפ"ד, 01 פברואר 2024, בהעדר הצדדים.